

סדר נשים | מסכת קדושין מ"ב-מ"ח | שבת סוכות | ט"ט"ז תשרי תשפ"ד (24-30 ספטמבר 2023)
Seder Nashim | Masechet Kiddushin 42-48 | Shabbat Sukkot | 9-15 Tishrei (September 24-30)

Daf 42: AN INDIVIDUAL'S AGENT IS JUST LIKE THEM

דף מ"ב: שלוחו של אדם כמותו

There is a *halakhic* principle that “a person’s *shaliach* (agent, representative) is just like them.” Meaning, that an agent who performs an act for the sender is indeed considered as if the sender performed that act. What will be the law if a person sends their fellow to commit an *aveirah* (transgression)? The Talmud responds and states the principle: “There is no *shaliach* for an act of transgression.” Why? Because of the ruling “the words of the master and the words of the student — whose words do we heed?” — A person must listen to God who said not to commit an *aveirah* and not to the person who sent them to carry out the *aveirah*.

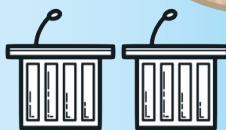

יש בהלכה כלל ש"שלוחו של אדם כמותו", כלומר: שליח שעושה פעולה עבור המשלח, הרי זה נחשב כאלו המשלח עצמו עשה את הפעולה. מה יהיה הדין אם אדם שולח את חברו לעשות עברה? עונה התלמוד ואומר: את הכלל: "אין שליח לדבר עברה." מדוע? כי "דברי הרב ודברי התלמיד - דברי מי שומעים?" - אדם צריך לשמע לה' שאמר לא לעשות את העברה, ולא לאדם ששלח אותו לעשות את העברה.

Daf 43: PRESENCE OF WITNESSES TO A LOAN AND REPAYMENT

דף מ"ג: נוכחות עדים בהלוואה ובפידעון

David appeared at Gershon's house and asked for a loan of 200 *shekels*. Gershon called two neighbors and said to them in David's presence: "You are witnesses that David borrowed 200 *shekels* from me." Gershon lent David the money and they parted as friends. Some time passed, and Gershon turned to David and said to him: "I would appreciate it if you would repay me the loan." To Gershon's surprise, David replied to him: "Don't you remember? A few days ago, I met you in the market and I repaid the loan to you." Gershon tried to remember that happening, but he had no such recollection. In such a situation, *halakhah* says that **someone who borrows money in the presence of witnesses is still able to claim that they repaid the money not in the presence of witnesses. However, they must swear an oath that they indeed returned the money.**

דוד הופיע בביתו של גרשון ובקש הלוואה של מאתיים שקלים. גרשון קרא לשני שכנים ואמר להם בפני דוד: "אתם עדים שדוד לוו ממני מאתיים שקלים." גרשון הלווה לדוד את הכסף והם נפרדו פידידים. חלפה תקופה, וגרשון פנה לדוד ואמר לו: "אודה לך אם תחזיר לי את ההלוואה." להפתעתו אמר לו דוד: "האינך זוכר? לפני ימים אחדים פגשתי אותך במכלת ופרעתי לך את ההלוואה." גרשון נסה להזכיר בדברים, אך דבר לא עלה בזכרונו. במצב כזה ההלכה אומרת, שגם מי שלווה כסף בפני עדים, יכול לטען שהוא החזיר את הכסף שלא בנוכחות עדים, אך עליו להשבע שאכן הוא החזיר את הכסף.

Daf 44: DIVORCE DOCUMENT PLACED IN THE YARD

דף מ"ד: הגט שהנח בחצר

A husband who seeks to divorce his wife must place a *get* (divorce document) into her hand. The Torah states: "And he placed it [the *get*] in her hand." However, it is also possible to place the *get* in the woman's yard, when she stands by the yard and watches over it. Indeed, this is considered as if he placed the *get* in her hand.

בעל הרוצה לגרש את אשתו, צריך לתת את הגט לידה, שהרי אמרה תורה "ונתן בידה". אולם, אפשר גם לתת את הגט לתוך החצר של האשה כשהיא עומדת ליד החצר ושומרת עליה, והרי זה נחשב כאלו נתן את הגט לתוך ידה.

Daf 45: UNTIL THE FATHER ARRIVES

דף מ"ה: עד שיבוא אבא

A father has the right to betroth his daughter until she reaches the age of 12 ½ years. From the age of 12 ½, the father no longer has the right to betroth his daughter against her will. Once, a minor girl betrothed herself without asking her father's opinion. Is her betrothal considered valid? We would say no, because only her father can betroth her and, indeed, the Talmud states that her betrothal is not valid.

However, there is an opinion in the Talmud which maintains that there is a possible case in which her betrothal would be valid. For instance, if the father agreed to the match, but he was not present at the time of the betrothal. In such a case, if the father subsequently said: "I consent to this betrothal," it now becomes clear retroactively that the father consented to the betrothal, and a change of matrimonial status takes effect.

לאב יש זכות לקדש את בתו עד שהיא מגיעה לגיל שתים עשרה וחצי. מגיל שתים עשרה וחצי כבר אין לו זכות לקדש אותה בלי רצונה. מעשה בילדה קטנה שהתקדשה בלי לשאל את דעת אביה. האם הקדושין שלה נחשבים? היינו אומרים שלא, מפני שרק אביה יכול לקדש אותה, ואכן, התלמוד אומר שהקדושין שלה אינם קדושין.

אולם, קיימת דעה בתלמוד הסוברת שיש אפשרות שקדושין אלה יחולו. אם האב הסכים לשדוך, אלא שהוא לא היה בשעת הקדושין. במקרה כזה, אם אחר כך האב אמר: "אני מ"סכים לקדושין הללו", כעת מתברר למפרע שהאב מסכים לקדושין והם חלים.

Daf 46: TO WHOM DOES THE MONEY BELONG?

דף מ"ז: למי שיך הכסף?

What is the judgment regarding a brother who gives his sister money and says to her: "You are hereby betrothed to me with this money?" We know that brother and sister cannot become betrothed to each other, but what does the sister need to do with the money? Should she return it to her brother, or perhaps it belongs to her? On this *daf*, we learn that according to Shmuel the money belongs to her, because the brother certainly also knew that it was not possible to betroth a sister and, therefore, there is no doubt that he intended to give her the money as a gift.

מה יהיה הדין אם אח יתן לאחותו כסף ויאמר לה: "הרי את מקדשת לי בכסף זה?" אנו יודעים שאח ואחות אינם יכולים להתקדש זה לזה, אולם מה האחות צריכה לעשות בכסף - האם היא צריכה להחזיר אותו לאחיה, או שמא הוא שיך לה? בדף זה לומדים שלדעת שמואל הכסף שיך לה, מפני שודאי גם האח ידע שאי אפשר לקדש אחות, ולכן אין כל ספק שהוא התכוון לתת לה את הכסף במתנה.

Daf 47: VALUE OF A PERUTAH

דף מ"ז: שוה פרוטה

A man who wants to betroth a woman with money or with an item worth money may not do so if the sum of money or the item is worth less than one *perutah* (approximately 5 cents). A groom took half a date, half a walnut, and half an almond. He wrapped the three items in a beautiful bag, and when the couple stood under the canopy, the groom gave the bag to the bride and said to her: "Behold, you are hereby betrothed to me with these things."

When they saw what was inside the bag, some of the people said: "Perhaps the betrothal did not take effect at all, because half a date alone is not worth a *perutah*, half an almond alone is not worth a *perutah*, nor is half a walnut alone worth a *perutah*." However, the officiating rabbi reassured them and stated: "It is not necessary for each object to be worth a *perutah* by itself. The principle requires that all the objects together be worth a *perutah*."

הרוצה לקדש אשה בכסף או בשוה כסף, אינו יכול לעשות כן אם הם אינם שוים פרוטה לכל הפחות. חתן אחד לקח חצי תמר, חצי אגוז וחצי שקד. הוא צרר את שלשתם בשקית נאה וכשהם עמדו תחת החפה הוא נתן לכלה את השקית ואמר לה: "הרי את מקדשת לי בדברים הללו."

כאשר ראו מה יש בתוך השקית, חלק מהאנשים אמרו: "אולי הקדושין בכלל לא חלו, מפני שחצי התמר לבד אינו שוה פרוטה, חצי השקד לבד אינו שוה פרוטה וגם חצי האגוז לבד אינו שוה פרוטה." אבל הרב שהיה במקום הרגיע אותם ואמר: לא צריך שכל חפץ בפני עצמו יהיה שוה פרוטה, העקר שכל החפצים יחד שוים פרוטה.

Daf 48: THE SILVERSMITH'S RESPONSIBILITY FOR THE GOBLET

דף מ"ח: אחריות הצורף על הגביע

In preparation for Passover, Nehemiah decided to give a block of silver to a silversmith, from which the silversmith could craft an extraordinary silver goblet. The goblet would be used in honor of the holiday as the cup for Elijah the Prophet. The silversmith worked long hours on the silver block and succeeded in creating a one-of-a-kind goblet. In the morning, Nehemiah called the silversmith to announce he planned to pick up the goblet. However, on that day a most disturbing event transpired. The silversmith hadn't noticed he had placed a much heavier machine on top of the goblet, and the goblet was completely crushed. "It's my fault," said the silversmith with great regret, "I will pay Nehemiah for the damage I caused him." The Talmud discusses this question: **Is the silversmith really required to pay Nehemiah or not? It is possible that since Nehemiah brought the silversmith a block of silver and had not yet received the goblet in his hands, the silversmith could tell Nehemiah: take back your block of silver because no harm was actually done here.**

לקראת חג הפסח החליט נחמיה לתת את גוש הכסף לצורף כדי שיכין ממנו גביע כסף מיוחד במינו לכבוד החג שישמש ככוס של אליהו הנביא. הצורף עבד שעות ארוכות על גוש הכסף, והצליח ליצר גביע מיוחד במינו. בבקר התקשר שר נחמיה אל הצורף והודיע שהוא בא לקחת את הגביע, אך באותו יום קרה מארע מצער ביותר. הצורף לא הבחין, והוא הניח על הגביע מכונה כבדה ביותר. והגביע נמער לחלוטין. "אני אשם", אמר הצורף בצער רב, "אשלם לנחמיה על הנזק שעשיתי לו". התלמוד דן בשאלה הזו- האם אכן הצורף צריך לשלם לנחמיה או לא? כי יתכן שמאחר שנחמיה הביא לו גוש כסף ועדין לא קבל את הגביע לידו, יכול הצורף לומר לו: קח בחזרה את גוש הכסף שלך כי בעצם אין פה נזק.

D'VAR TORAH: SHABBAT SUKKOT

דבר תורה: שבת סוכות

The sukkah we build is reminiscent of the sukkot in which the Israelites dwelled after they left Egypt. Rabbi Eliezer and Rabbi Akiva disagreed in the Gemara, regarding what those sukkot were. Rabbi Eliezer said they were the annanei hakavod (clouds of honor) that surrounded Israel, where-as Rabbi Akiva contended the sukkot referred to the tents B'nei Yisrael built for themselves in the desert. We all understand the need to remember the annanei hakavod. After all, they were an amazing miracle, considering that the annanei hakavod guarded B'nei Yisrael from those who would harm them and protected them from all the ravages of the desert. However, Rabbi Akiva's theory is not readily understood. **Why is it necessary to create a holiday in remembrance of the bare-bones dwellings that B'nei Yisrael built?** It seems that Rabbi Akiva wanted to teach about the great miracle of the simple tents. The ability to build houses and sukkot in which the Shekhinah dwelled — is amazing and a significant, unique miracle, which we must remember and over which we must rejoice, each time anew.

הסכה אותה אנחנו עושים היא זכר לסכות שישבו בהם ישראל ביציאת מצרים. רבי אליעזר ורבי עקיבא נחלקו בגמרא מהן אותן סכות? רבי אליעזר אומר שאלו ענני הכבוד שהקיפו את ישראל, ואלו רבי עקיבא אומר שמדבר באהלים שבנו ישראל לעצמם במדבר. את הזכר שיש לעשות לענני הכבוד כלנו מבינים. הרי היה מדבר בגס פלאי, שכן ענני הכבוד שמרו על ישראל מפני המזיקים ושמרו עליהם מכל פגעי המדבר. אולם, שיטתו של רבי עקיבא איננה מובנת- מדוע יש לעשות חג זכר לסכות הפשוטות שבנו בני ישראל? נראה לומר כי רבי עקיבא רצה ללמד על הפלא הגדול שבאהלים הפשוטים. היכלת שלנו לבנות בתים וסכות שהשכינה שורה בתוכם- היא פלא וגם גדול ומיוחד, אותו עלינו לזכר ולשמח ממנו בכל פעם מחדש.